

Malcolm J. Hunt - Bosszúangyal

Ismertető

IRODALOM

Az utóbbi néhány évben nem sok regény jelent meg a MAGUS-hoz, de novelláskötet is csak kevés. Malcolm J. Hunt régóta íródo regénye ezért is, no meg a témája miatt is érdekesnek ígérkezett.

Malcolm J. Hunt novelláit általában szerettem a MAGUS novelláskötetekben, különösen A hit városában lévőket. Szerintem abban a kötetben az ő nyitó- és zárónovellája voltak azok, amelyek az igazi Pyarront mutatták be, a többi nem tudott megbirkózni a feladattal. Persze akkor sokan arra panaszkodtak, hogy azok nem is novellák, hanem világbemutató, ynevológiai írások – ebben talán igazuk is volt, de messze érdekesebbek és izgalmasabbak voltak, mint a kötet egyéb írásai.

Mindezek után örömmel láttam, hogy a szerzőtől regény is meg fog jelenni. A fan-fiction és újrakonfigurált antológiák mellett végre valami ígéretes anyag. A téma is érdekesnek ígérkezett, ahogy a sokarcú Uwelt bemutatja korokon keresztül. Minden pozitív előjel ellenére a végeredmény azonban eléggé felemás lett.

Szerk. megjegyz: *Figyelem, az ismertető nyomokban spoilereket is tartalmazhat.*

A kerettörténet szerint P.sz. 1000 körül egy kalandozócsapat megszerez egy ereklyét, egy Uwelhez köthető csatabárdot, amely azonban elkezd elszívni egyikük életerejét, eközben azonban álmaiban megmutatja neki a múltat. Ez a Hetedkorban játszódó szál alkotja a 70+ oldalas (!) prológust, és a sokkal rövidebb epilógust. Az egyik bajom épp ezzel volt: a vége nagy ugrás a kezdősztorihoz képest, szinte mintha más történetet olvasnánk, ráadásul eléggé összezsapott hatást kelt – így a benne lévő nagy reveláció sem csattan akkorát. Valószínűleg sokkal jobban működött volna az egész könyv, ha a hetedkori szál végig jelen lett volna, és így a terjedelem is korrektebb lett volna a plusz 50-100 oldallal.

A könyv közepét öt rövid történet adja, amelyek között a csatabárd jelenti az összefüggést (sajnos a történeti egymásra utalások sokkal halványabbak).

A Hatodkorban egy rabszolga áll bosszút elnyomóin. A különféle novellákban és regényekben emlegetett dél-quironeai népekről tudhatunk meg érdekes dolgokat, és persze erőteljesen jelen van a Ryeki Császárság is (őszintén szólva nem tudtam eldönteni, hogy ez a jó vagy a gonosz változata volt-e). Maga a bosszúállás mikéntje kicsit meglepő volt nekem, de így legalább volt benne egy kis csavar.

Az Ötödik korban egy kyriai nyomozásba csöppenünk. A krimi engem fantasy környezetben sem különösebben mozgat meg, ráadásul megtudjuk, hogy az ultra-nagyhatalmú, ultra-ritka anyrok bírósághoz hasonlóan tevékenykedtek, ami minimum „érdekes”. Ugyanakkor egyszerre látunk bele Kyria legnagyobb hatalmú mágiahasználóinak életébe, és a kyr-crantai háborúról, illetve a crantaiak továbbéléséről a kyr birodalmon belül is megtudhatunk új infókat.

A Negyedik korból a crantaiak és az elfek harcáról tudhatunk meg részleteket. (Ha valaki nehezményezné, hogy miért csak „erről-arról tudunk meg infókat” minden fejezetben, és miért nem tudok többet mondani a történetről vagy a karakterekről, az azért van, mert Hunt egyszerűen így ír, és tulajdonképpen ebben brillíroznak. Történeteiben a karakterek leginkább arra szolgálnak, hogy bemutassák nekünk Ynev világának valamely érdekes szeletét. Mivel én azon olvasók közé tartozom, aki ezt is elvárja egy MAGUS regénytől, ezért ez számomra nem feltétlenül negatívum.)

A Harmadik korban az elf-aquir háborúk utóöngéit tapasztalhatjuk meg. (Csak én gondolom úgy, hogy a Harmadik korról gyakorlatilag semmi infó nincs a könyvekben?).

A Második korban pedig a bárd keletkezését mutatja be. Ennek a fejezetnek kellene lennie a könyv legerősebb részének, de az egymás ellen ármánykodó aquirok számomra mérsékelt érdekes téma. Másrészt nekem ebből nem jött le, hogy akkor így mi köze lenne Uwelhez vagy bármilyen más entitáshoz ennek az ereklyének.

A nyelvezet sajnos a szokásos MAGUS-os, nem értem, hogy ettől miért nem tudnak elszakadni a szerzők. Talán tilos? Ezen belül persze annyira nem rossz a szöveg, eltekintve talán a mindig rossz helyre beszúrt bélre, hányásra, vagy záróizomra. A történetek és a karakterek viszont eléggé érdektelenek, a világépítés jóval inkább előtérben van. Kérdés, hogy több tucatnyi MAGUS regénnyel és novelláskötettel a hátunk mögött, bő húsz év után még mindig a világot kell-e építenünk, vagy inkább már történeteket kellene alkotnunk? Bajom volt

még, hogy a uweli bosszú logikája is megbicsaklik ott – szerintem –, hogy legtöbbször magas körökben mozgunk, ahelyett, hogy az elesettek állnának bosszút azokon, akiken nem tudnak.

Az utóbbi években született pár olyan mű a MAGUS háza táján, ami reménykedésre adhatott okot, miszerint olvashatunk még kifejezetten jó regényeket is Ynev világán. Ugyanakkor persze ott vannak a nem feltétlenül jól sikerült antológiák. A Bosszúangyal valahol a két kategória között helyezkedik el: összességében egynek elment, de ennél magasabb (és egyenletesen magasabb) színvonalra lenne szükség ahhoz, hogy a MAGUS irodalom ne csak pár megmaradt fanatikus érdekeljen.

2016.10.03.

Szerző: Marcus

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely